

Köyün “ yiğit delikanlısı” olmayı, daha ilkokula bile gidecek yaşta değilken koymuştu kafasına. Kendisinden neredeyse on yaş daha büyük olan, o güzeller güzeli kız, köyün çeşmesinden su taşırken helkesinden ona su içirir, annesi de “kızımı sana vereceğim” derdi de, o kızı herkese karşı korumak nasıl olurdu da onun boynunun borcu olmazdı ki... Bu güzel kız onun namusuydu, kim yan bakabilirdi... Ardından laf eden zengin şımarık çocuklarını alimallah “ahır teresi gibi duvara yapıştırmak”, değneklerine değnekle karşılık vermek yiğitliğin şanıındandı da yaşamının sonraki yıllarında duvara yapıştırılan da hep kendisi olacaktı. Evlerinde, elde avuçta ne varsa fakire fukaraya dağıtmak da hesaba dâhildi hani... Yiğitlik vermekle olurdu, güçsüzleri, acizleri güçlülere karşı korumak için alfabesiydi. Eli değnekli Demir ağanın oğlu Neno'nun bu güzeller güzeli kıza talip olmasına “satılık kızım yok ” diyerek arkasını dönen kızın babası Ali emmiye attığı tokadın öcünü, Neno'nun tokat atan elini ısırarak alacaktı elbette. Üstünden geçen onca seneye karşın, köyde hala unutulmayan, tatlı tatlı anlatılıp gülünen bir olaydı...

Henüz badi badi yürümeye başladığın zaman seni kaz, ördek çobanlığıyla karşılayan hayat, beş altı yaşlarında perçemi yandan afili delikanlı yapmayacaktı da ne yapacaktı yani... Beş altı yaşlarında burma bıyıklı, beli kamalı, yandan perçemli bir delikanlıydı işte...

İlkokula başladığında haşarılığın haşarılıklar eklemiş, ele avuca sığmaz olmuştu. Kasabaya ortaokula geldiğinde sinemayı öğrenmişti. Sinemaya ilk gidişiydi. Köyün güzel kızının kolları bacakları ağanın adamları tarafından sımsıkı bağlanmış, kız nefes alamaz, kendini koruyamaz duruma gelince ağa kahkahalar atarak uçkurunu çözmüş, kızın sevgilisi kızı kurtarmaya geç kalınca bu görevi üstlenen yörenin namlı kabadayısı oturduğu sandalyeden fırlayarak tabancasını çekmiş, sinema perdesindeki ağayı kurşun yağmuruna tutmuştu da onca kurşunu yemesine karşın ağa hala ağzı tavana kadar açık gülüyordu... Aaah, ah... Dedesinin karabinası keşke yanında olsaydı, ağanın iki gözünü hedef alır, kesinlikle sektirmezdi, son kurşunu da ağanın apış arasına sıkar, eşekler cennetine gönderirdi onu... Sinemanın müdavimiydi, her filmi seyretmezdi elbette, ama Yılmaz Güneyn zalimlere meydan okuyan, Bağdat hırsızının kaşın üstünden sürmeyi çeken, Robin Hoodun, asıl hırsızlar zenginlerdir deyip çetesiyile zenginlerden çalıp yoksullara dağıttığı filmleri kaçırılacak gibi değildi ki... Elleri sağlıktı, ne iyi yapıyorlardı. Sonrası malumdu, Mülkiyet hırsızlarının halktan gasp ettiklerini alıp halka vermenin uzun, aralıksız soluksuz mücadeleleri... Meşakkatler, zırt pırt gözaltılar, tutuklanmalar... Ver elini hapishane... Okul, istikbal gelecek filan kimin umurunda... Mutlaka kazanacaklardı, başaracaklardı... Kimsenin gözü kimsede kalmayacaktı, ne zengin olacaktı, ne fakir... Herkes eşit... Nihayet kaburga kemiklerinin tank paletleriyle un ufak edildiği o melun tarih... Akla havsalaya sığmaz aylar süren işkenceler, uzun hapishane yılları...

Geldik bu güne... “Neyi değiştirebildik ki” dedi?

Gerçekten böyle bir beklenti içinde miydin? Beni hem gülümsettin, hem de gözümde sevimli, “bir sinema veledi” olduğuna ilişkin senin hakkında kafamdaki kuşku bulutları dağıldı. İnindeyken rahattın, senin için insan faktörü akıldı, saygıydı, incelik ve zarafetti. Öyle öğrenmiştin, ya da öğrendiğini düşünmüştün. Yaşam pratiğın seni doğrulamadı, varsayıdığın, hayal dünyanda yarattığın insanlar bir tuhafıklar manzumesiydi, anlamlar yüklediğın, kutsadığın insanın rengi, kokusu, öfkesi ve sevinci dışarıdaki hayatta yoktu. Anlam veremedin, şaştın

Yakılacak yazı

İdris Köylü tarafından yazıldı
Salı, 25 Haziran 2019 20:07 -

kaldın, değil mi? Öğrendiklerin, pak bir ırmağın sularında arınmak, yeni bir insan olmaya kendinden başlamak, yaşam pratiğinde denemek, sınamak, hayata geçirmenin kılavuzu ise insanı anlamaktaki acziyetin neden?. Mesela onlar için ölümlerle burun buruna geldin, delikanlılık hayatını hapishanelerde geçirdin, gelecek, istikbal kaygısı taşımadan adeta kendini yok sayarcasına can hıraş mücadele ettin, peki ama bunca emek, bunca çaban nereye gitti, şaşıp kaldığın bu değil mi?... Öğrendiklerin, kördüğümüne çevrilmiş, yeryüzünün açık hapishanesinde tutsak edilmiş hayatın önünün nasıl açılacağını öğrenmek için değilse bu zahmete niye girdin efendi? . Rahlesinde kıraat ettiğin derviş mi günahkâr, okuduğun risalenin harfleri mi eciş bücüş... Kafanı yaşadığın daracık dünyadan dışarı çıkarıp caddelerinde kalabalıklarına karıştığın kadınlı erkekli bir alay insan içinde, “kişilik tamlığı” bozulmamış hiç kimse görmedin, öyle mi?. Demek kimisi kör, kimisi topal, kimisi kambur, sağır, dilsiz... Yani beyinleri iğfal edilmiş iki ayaklılar kümesi... Eyvallah, gördüklerine nasıl hayır diyebilirim ki...

Say ki içinde bulunduğun zaman diliminde dik yokuşları tırmanmaya aday olmanın nedeni, çevrende adam yerine konulmanın, afra tafra etmenin, gürültü çıkararak göze girmenin, caka satarak fark edilmenin amentüsüydü ve seni cezbeden işin gösterişiydi, kabul et ve günah çıkart. Ya da dünyaya değiştirmenin pusulasının gösterdiği yönde yol almak, bunun için kafa yormak, emek vermek, anlamaya ve anlatmaya çalışmak, boynunu boyunduruğa uzatmanın içtenliği, samimiyetiydi ise, nerede yetersiz kalındığını, hata yapıldığını düşün... Merak etme, bunun için dış dünyaya karşı bir suç işlemedin, bir ceza yargısı heyetinde yargılanıp cezalandırılmayacaksın. Aslında iş keşke bu kadar basit olsaydı, verilen cezanın infaz araçları hapishane olsaydı, kelepçe olsaydı... Nispeten daha kolay olurdu ve sevinirdim senin adına. Ya vicdanımızın mahkemesinin yargısı ne olacak?. Ya kendi vicdanının hem savcısı, hem yargıcı olma gibi kaçınılmaz bir durumla yüz yüze gelirsek... Ya altüst olan hesaplamalarımız, darmadağınıklığımız, savrulmalarımız, hayatın defteri kebirinin açılan sayfalarında suratımıza vurulursa...

“Ne dedin, anlamadım”

Çoktan razıyım, en küçük bir samimiyetsizliğimin insanı ve dünyayı pisliklerinden arındıramadığını sebep gösteren bir savcının, ayaklarıma prangalar vurarak, bileklerime kelepçeler takarak ömür boyu gün görmemiş bir hücrede müebbet hapse mahkûm edilmem için beni bir dünya yargıçlarının karşısına çıkarmasını... Düşünsene, insanları belki de farkında bile olmadan tutsağı oldukları alçaklıklardan, kahpeliklerden, sinsiliklerden, küçücük çıkarları için dünyayı ateşe vermeye hazır ihtiraslarından kurtarmak, onları insan sıfatıyla ve insan yüzüyle yaşayabilecekleri bir dünyaya davet etmek, böyle bir dünyanın mümkün olduğuna inandırmak, sıra sıra, saf saf bu yürüyüşe davet etmek için, hiçbir şey beklemeden hayatını feda ediyorsun, senin deyimimle ininden başını çıkardığında hiçbir şeyin değişmediğini, aksine hastalığın daha da kronikleştğine tanıklık ediyorsun. Bunca emeği, bunca çabayı yok sayacak sonucu normal karşılayacak bu kepezeliğin gerekçesini, yükü yine omuzlarımıza yüklenen “eksikliklerimiz ve hatalarımız” diyecek bir derviş arıyorsan, o ben değilim... Sen istiyorsan, onlara kimseye itaat etmeden yaşanılacak bir hayatın mümkün olduğunu anlatamamanın gerekçesini eksikliklerin, ihmallerin, yetersizliklerin olduğunu söyle, kendini affa mazhar olmayan suçlu sıfatıyla vicdanının mahkemesinin savcı ve hâkimlerinin karşısına çıkar... Gündüzlerini, gecelerini sorgula... Gündüzleri dalgın, geceleri uykusuz kal... Nerede hata yaptık... Bu kadar açık, yalın gerçeği açıklayamamayı beceriksizliğimize ver, hatayı, eksiklikleri hep kendimizde ara, ama bunca emeği, çabayı anlamamakta ısrar edenlerin bönlüğünü hiç hesaba katma... Biz birbirimizi biliriz, düşman olsak samimiyetimize söz söyletmeyiz... Hint eşeği yahu, üstümüze kim binerse tevekkelle taşıyalım, öyle mi?

Yakılacak yazı

İdris Köylü tarafından yazıldı
Salı, 25 Haziran 2019 20:07 -

Peki diyorum, “amaları” ortadan kaldıracak ise senin dediklerine de pay vereceğim, Ama... Düşünsene, vampir kanla beslenir, dişlerini insanın şah damarına geçirir, itaat ettiğin sürece sadece nefes alırsın ve insanlar buna yaşam der... Oysa kanın emildiğini görüyor, kendi hayatının rotası bu, bu yaşama kendi eliyle çoluğunu çocuğunu da kendi eliyle hazırlıyor... Ortaya çıkan manzara, toplum vampire kan üreten bir mezbahaya çevrilmiş, vampir dudaklarını şaklatıyor, taze kan kokusu iştahını kabartıyor. Vampir kanını emdiği kurbanların başlarını okşuyor, hayır dualarını alıyor. “Allah sizi başımızdan eksik etmesin”... Peki, ama çamuru böyle karılan bir toplumun bireyleri çıkarıcı olmayacak, fırsat düşkünü olmayacak, alçak, hırsız, katil, tacizci, tecavüzcü olmayacak da ne olacak. Üstüne üstlük, bu devranın, bu kokuşmuşluğun bir meziyet olarak ödüllendirilmesi de, yan yana yaşadığımız toplumun bir kesiminin bireylerinden alkış alacak... Kokan ne, çürüten kim?. Vampirin salyaları atmosferde kara delikler oluşturuyor. Düşüp te çıkabilene aşk olsun diyeceğim ama ülke ülke, kıta kıta yutuyor. Yalnız insan mı, elbette bir tercih değil ama hiç olmazsa “ey insan kendi elinle ettin, kendi canınla öde” diyebilirsin... Anne karnına yeni düşmüş, gözlerini dünyaya yeni açmış bebeklerin, oyun çağında çocukların, gelecek düşü kuran gencecik insanların suçu ne?. Bağışlanmaz günahların listesi keşke bu kadar olsaydı... Ya doğanın diğer canlıları... Devasa sorunlara çözüm üretecek düşünce ve akıl üretmek yerine, kaçarak, sorunları yok sayıyoruz... Vampirin dişlerini şah damarına geçirerek insan kanı emildiğini “pas geçme” aymazlığımızdan ne zaman uyanacağız, meselenin çapının böylesine devasa olduğunun ne zaman farkına varacağız? Öylesine haklısın ki, çok samimiydik, üstelik en safiyane bir insanın düşünebileceğinin çok ötesinde tertemizdik. Meselenin böylesine karmaşık, çapının dünya ölçeğinde böylesine büyük olduğunu fark ettiğimizde bir avuç vampirin saldırısı karşısında tutunmamamızın, paramparça olmamızın nedeni yetersizliklerimiz değilse nedir? Yiğitliğinin, gözünü budaktan esirgemezliğinin en yakın tanığı benim, nasıl inkar edebilirim ki... Evet, yenildik, öldürüldük, asıldık, hapishaneler yaşamlarımızın kara deliği oldu, ömrümüz voltalarda geçti, ancak asla yaşamlarımız çalınmadı, buna güçlerinin yetmeyeceğini en iyi onlar bilir. Bir düşün, gereğini gerektiği gibi yerine getiremediğimiz, ne kendimizi, ne insanları ne de ülkemizi ve dünyayı bu kan, irin pisliğinden temizleyemediğimiz için günahkârız. Hiçbir menfaat ve çıkar gözetmeden duru, pırıl pırıl nehirler, güneşler dolusu, gülen yüzlü, insana yaraşır bir dünya bırakmak için feda ettiğimiz ömrümüz şahittir ki asla ne geriye dönüp baktık, ne de kişisel menfaatlerimiz için ruhumuzu şeytana sattık. İncancımızı kantara çekmek aklımızın ucundan geçmez. Kendimi de içinde saydığım biz günahkârlar buna karşın şayet bir engizisyon mahkemesinde yargılsaydık, çarptırıldığımız hiçbir ceza vicdanımızın verdiği ceza kadar ağır ve katlanılmaz olmazdı. Bir devrimciyi diğer insanlardan ayırt eden vicdanı değilse, nedir? Biz umursamazlıktan, kişiliksizlikten beslenen teslimiyetin temsil ettiği kabulün değil, tereddütsüz direnişi rehber edinmiş itirazın insanlarıyız. Bir öfke patlaması yaşıyorsun, kırgınsın, kızgınsın, seni anlayabiliyorum, ancak haklı olduğunu İninden kafanı çıkardığında demiştin ya... Evet, o saf ve temiz hayal ettiğin insanların bu kadar küçülmeleri karşısında şaşkınlığa uğradığını, paniğe kapıldığını hiç yadırgamadım, kapıldığın panik, öfken, küskünlüğün bile bize has. . Bir öfke patlaması yaşıyorsun, kırgınsın, kızgınsın, gerçeğini gizlemekte acemisin, seni anlayabiliyorum. İnsanız, karamsar bir ruhsal nöbet... Tökezledik, düştük say... Karıncaydık, filleri ısıryorduk, ısırdığımız filin kuyruğu çarptı suratımıza, düştük, bir yerlerimiz kanadı, canımız yandı... Kabul... Ya düşünce kalkmamak... Gözleriyle gülüyordu. Aldığım notlara kayıyordu gözleri iki de bir. “Yazacak mısın” dedi.

Yakılacak yazı

İdris Köylü tarafından yazıldı
Salı, 25 Haziran 2019 20:07 -

Hayır dedim, yazılacak bir yazı değil bu , “yakılacak bir yazı”.